

Tėvas Marie-Dominique Philippe

Meilės pergalė

Velykų Vigilijos pamokslas
1992 m. balandžio 18 d.
(C metai, Lk 24, 1-12)

Priimkime savo širdin, savo dvasion, savo sielos gelmen Prisikėlusijį – iš kapo žengiantį Jėzų; atsinaujinusių ir mylinčių tikėjimu, veikiant Šventajai Dvasiai, Marijos artume priimkime „Gyvąjį“¹ – pašlovintąjį Jėzų. „Kristus gyvena mūsų širdyse per tikėjimą“², jis esti mumyse, idant pašlovintų mumyse Tėvą ir išreikštų jam savo beribę meilę – meilę nugalinčią blogį, mirtį, visas kančias ir liūdesį. Vis dar esame šios žemės keleiviai, tad priimame Kristų tikėjimu, viltimi ir meile, bet žinome, kad jo pergalė mums jau duota, ji priklauso mums – tiek, kiek norime jos priimti. Tad kuo plačiau atverkime širdis Tėvo dovanai!

Didžioji meilės pergalė išsipildo žemės gelmėse Velykų naktį. Toji pergalė jau liepsnoja ant Kryžiaus Kristaus širdyje, kai viso savo gyvenimo auka jis pašlovina Tėvą ir išgelbsti mus. Kryžiaus pergalė lieka paslėpta, „požeminė“, tad demonas tariasi nugalėjęs – iš išorės žvelgiant taip ir atrodo. Prisikėlimo slėpinys apreiškia ją šlovingu, akinančiu būdu – tai jau nebe šio pasaulio grožis ir spindesys! Prie Kryžiaus visa lieka paslėpta. Meilė nugalė, ji yra, bet Prisikėlimo slėpinyje ji regimai sušvinta visiems žmonėms. O Marija savo tikėjimu ir meilės kupina kontempliacija iš karto gyvena šlovingąją pergale.

Viešpaties Apreiškimo slėpinys užsibaigia Velykų slėpiniu – Jėzaus pašlovinimu. Skausmų Moteris Marija, su begaline stiprybe, beribe meile ir neapsakoma kančia išgyvenusi Kompijos slėpinį, tą Velykų naktį džiūgaute džiūgauja savosios meilės tyloje. Jos Jėzus, jos mylimasis Sūnus, jos Dievas nugalėjo mirtį ir kančią! Sūnus savo meile traukė Motiną prie Kryžiaus ir leido jai dalyvauti deginamojoje aukoje išgyvenant glaudžią meilės vienybę su juo. Panašiai ir pirmąją savo šlovės akimirką – amžiną akimirką – Jėzus patraukia Mariją, tik dar stipriau: visa joje persmelkta Jėzaus meilės Tėvui ir jai... ir kiekvienam iš mūsų. Tai toji pati meilė kaip ir ant Kryžiaus, tik Velykų naktį ji trykšta laisvai, su akinančiu spindesiu. Naujoji ugnis³ – tik tolimas simbolis, bet vis dėlto simbolis. Išvydę kylančią ir visa ryjančią liepsną negalime negalvoti apie Mariją, viduje sudegintą, dieviškai sudegintą, nudegintą sužeistosios Jėzaus širdies, kurios žaizda po Prisikėlimo tapo šlovinga, švytinti. Jėzus atėjo įžiebtį žemėje ugnies⁴, ir šiame Velykų slėpinyje toji ugnis išplinta, nepakartojamai pasklinda širdyje Marijos – Jono ir mūsų Motinos. Šiaip jau ugnis sudegina, ką tik palietusi, o Marijos širdies ugnis liepsnoja su dieviškos motinos romumu ir švelnumu. Jėzus nori, kad šią naktį kiekvienas priimtume iš jo ir Marijos deginančią ugnį – jo pergalingą meilę. Jis „trokšte trokšta“⁵ – tuo troškimu, kurio akinamas įsteigė Eucharistiją – visiškai mums atsiduoti, pažadinti mūsų tikėjimą ir atnaujinti mumyse dieviškąją šviesą, per kurią taptume imlūs jo deginančiam ugniam, jo meilei.

Tėvas nori mums dovanoti meile degančią ir visas kančias nugalinčią Jėzaus širdį, idant būtume „viena“ su juo meilėje; o Marija mums duota, kad išmokytų priimti meilės ugnį be baimės. Jos dėka ir per ją deginanti Kristaus širdies ugnis tampa romi ir švelni, kad neišsigąstume visa sudeginančios meilės – meilės ugnies, iš vidaus perkeičiančios visas kančias.

¹ Lk 24, 5.

² Ef 3, 17.

³ Turimas galvoje Vigilijos pradžioje degęs didžiulis laužas, kurio pašventinta ugnimi uždegta Velykų žvakė.

⁴ Lk 12, 49.

⁵ Lk 22, 15.

Per Velykų liturgiją mūsų tikėjimas, viltis ir meilė tekyla prie Jėzaus, teišsako mūsų troškimą būti jo „prarytiems“, visiškai sudegintiems, idant taptume kupiniais meilės ir šviesos „naujais kūriniais“⁶. Gerai žinome, kad kova tęsis, gundymai bus stiprūs, teks ir toliau gyventi drauge su vyrais ir moterimis, atmetančiais meilės pergalę ir kovojančiais prieš dieviškąją ugnį, dieviškąją šviesą. Bet mes įgysime naujos jėgos tiesiai iš Kristaus, mumyse gyvens meilė Jėzaus, nugalėjusio mirtį ir bet kokią kančią. Šioji meilės ugnis suteiks vidinės šviesos, sklindančios tiesiai iš jo – tai Žodžio šviesa, – suprasime, kad vieną dieną regėsime Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią toje šviesoje, kurią šiandieną skelbiame: *Lumen Christi!* Prisikėlusio Kristaus šviesa – Žodžio šviesa, Jėzaus širdyje esančios šlovės versmė, Marijos ir mūsų širdžių pergalės versmė. Žodžio šviesa – mūsų tikėjimo, vilties ir meilės šaltinis. Vieną dieną „jo šviesoje regėsime šviesą“⁷ ir būsime pašlovinti savo siela, o Kristui sugrįžus šlovėje – taip pat ir kūnu; mūsų kūnas bus pašlovintas paties Kristaus kūno šlove. Būsime užvaldyti didžiosios meilės pergalės. Meilės pergalė mums *jau* duota, ja *jau* gyvename, kai mylime – tai ta pati meilės pergalė, bet kol kas gyvename ja tikėjimu ir viltimi, patirdami tamsybes ir kovas.

⁶ Gal 6, 15.

⁷ Ps 36, 10.